

Michaela
Dopitová

Můj důvod žít

FRAGMENT

Můj důvod žít

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Michaela Dopitová
Můj důvod žít – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Michaela
Dopitová

Můj důvod žít

FRAGMENT

Tátovi
✧
Všem, kteří někoho ztratili

Prolog

Damián

Pokaždý když mám pocit, že mi něco vychází, objeví se za mejma zádama osud s baseballovou pálkou v ruce. Tentokrát v podobě matky, a přestože nic nedrží, jsem si jistej, že dostat dřevěnou tyčkou po hlavě by bylo daleko snesitelnější.

Její nekonečný výtky mi bzučej v uších jako rozzuřený hejno vos už dobrou hodinu. Prakticky nepřetržitě od chvíle, kdy se vrátila domů z mejch třídních schůzek, na který jsem ani netušil, že vůbec šla. Kdybych to totiž věděl, už dávno bych byl v trapu. Nemělo by mě překvapovat, že si třídní dala tu práci, aby jí zavolala a pozvala osobně, poslední roky jsem doma tenhle rodičovskej dýchánek strategicky zatajoval, což muselo naši milovanou češtinářku rozpalovat do běla.

„Kam si myslíš, že jdeš?! Mluvím s tebou!“

Do zadní kapsy kalhot zastrčím peněženku, popadnu mobil a projdu odosobnělým obyvákem se snobským nábytkem do předsíně, kde si ještě u zrcadla v rychlosti upravím vlasy. Teprve potom odpovím: „Slavit. Devatenáct člověku není každý den.“

„Snad jsme se dohodli, že zůstaneš doma!“

„Vy jste se dohodli. A jak sis mohla všimnout, otec tady pořád není. Slíbil, že dneska přijede z práce včas, ale očividně mu za to nestojím ani na moje narožky.“

Otevřu dveře bytu, ale máma bleskově přiskočí a zase je zabouchne. Otráveně si povzdychnu.

„Tak zřejmě je ještě na sále! Doktoři holt nemají pevnou pracovní dobu jako prodavačky v krámě! To bys mu snad mohl odpustit!“

„Odpuštěno. Ale rodinná večere se tím pádem nekoná, takže nevidím důvod, proč bych měl zůstat.“ Znovu se pokusím otevřít, ale brání mi vlastním tělem. Je minimálně o hlavu menší než já, snadno bych ji mohl odstrčit stranou, jenže nehledě na to, jak moc jsem nasranej, pořád je to moje máma a nikdy bych si to k ní nedovolil.

„Tak třeba proto, že máš zaracha!“

„Mami, není mi čtrnáct,“ obrátím oči v sloup.

„Správně! Takže bys měl být schopný se o sebe postarat sám, aniž bych ti musela neustále stát za zadkem! Jak mi tedy vysvětlíš ty dvě čtyřky, co ti vychází na vysvědčení?!“

„Ježíš, o nic nejde, je to jen podělaný pololetí!“

„S takovým přístupem se na medicínu nedostaneš!“

„Tak to je dobře, že na ni ani nechci,“ zašklebím se a využiju chvíli jejího zaskočení, abych se konečně dostal za dveře. Já, kterej omdlívám při pohledu na krev, ušklibnu se v duchu. Ale zajímalo je to někdy?

„To nemyslíš vážně! Snad jsme o tomhle už mluvili!“

„Vy jste o tom mluvili,“ opravím ji znovu, zatímco se soukám do ošlapaných zimních bot, který tolik nesnáší. Jako by se někdy ptali na můj názor!

„Tak mi tedy pověz svůj plán,“ vybídne mě ironicky s rukama založenejma na prsou. „Čemu hodláš zasvětit svůj život, když ne smysluplné kariéře?“

„Třeba rodině,“ rýpnu si. Že na mě ani jeden z nich nemá čas, je nejčastějším tématem našich hádek.

„To bych chtěla vidět, která ženská by si vzala takového ztroskotance!“

Jo, maminko, to by ses divila. Stačí mít hezkou tvářičku a holky na mě čekaj ve frontách. Nepotřebuju k tomu být doktor ani právník.

Natáhnou se pro klíče od motorky, ale máma po nich div neskočí. Pevně je stiskne ve své malé dlani. „Zbláznil ses? V takové zimě chceš jet na motorce?“

„Fajn, tak já si půjčím auto, jo?“

Vzdá to se mnou. Ví moc dobře, že mám v pokoji schovaný náhradní klíčky a byl bych schopnej na tý motorce opravdu odjet.

„Jestli mi to auto zase někde odřeš, tak si mě nepřej! Rozumíš?“

„No jo...“

S úlevou za sebou zabouchnu dveře a nadechnu se mrazivýho večerního vzduchu. Začátek prosince s sebou letos přinesl i první sníh. Zasaťtrám v kapsách bundy po krabičce cigaret. Hned si jednu zapálím, matka mi hnula žlučí.

Sere mě, jak se ode mě pořád něco očekává. Syn vlivnejch rodičů by přece měl mít jenom samý jedničky, chodit vymydleněj jak manekýn, skončit s těma hroznejma zlovykama a vystudovat prestižní školu. *Podívej se na Kryštofa*, řekla mi jako vždycky. *Nedělá problémy, ve škole se dobře učí, dokážeš si představit, jak před tou Hankou vypadám?* Mně je ale úplně jedno, jak před svojí kolegyní z práce, kterou stejně ve skrytu duše nemůže vystát, vypadá. Nebaví mě žít podle jejích očekávání, kráčet po cestíčkách, co se mi s otcem snažej vyšlapat. Asi jsem opravdu nevďěčný děčko, jak mi nezapomínaj často připomínat.

Jako by oni byli perfektní. Jejich kariéry je natolik vytěžujou, že nemaj čas ani oslavit narozeniny svého jedinýho dítěte.

Naposledy potáhnu konejšívej nikotin, nedopalek odhodím do kanálu a dojdou si pro auto do garáže.

Hlavou se mi proženou drobný výčitky svědomí, ale zatlačím je do pozadí. Copak je moje chyba, že táta zase není doma?

Cesta na Kryštofovou chatu je dlouhá. Za tu dobu se mi v hlavě stihne rozhovor s matkou přehrát ještě desetkrát.

Kdyby ses na to od prváku nevykašlal, Damiáne, mohl ses na vysokou dostat bez přijímaček. Co budeš dělat, když tě nikam nevezmou?

Když se nedokážeš naučit ani na pitomý test z biologie, jak se chceš připravovat na maturitu?

Tvoje třídní říkala, že už ses opět porval, a prý kouříš na školních pozemcích! Copak nevíš, co ti ten humus dělá s plícemi? Budeš mít štěstí, když ti nesníží známku z chování!

Zaparkuju před malou chatičkou postavenou na okraji lesa. Nedá mi to a musím si znova zapálit.

Na rozdíl od města je tady všechno ukrytý pod několikacentimetrovou bílou příkrývkou. Stromy působěj dojmem, že se u nich zrovna zastavil Mrazík se svou kouzelnou holí, a ve svitu měsíce se třpytěj, jako by byly poprášený diamantama. Kouzelná scenerie jak vystřižená z pohádky.

„Zasranej sníh,“ nakopnu hroudu, o kterou klopýtnu. Nedopalek zahodím a vklouznu do tepla dřevěnýho domku. Uvnitř už na mě čeká společnost několika holek a kluků.

„Oslavenec je tu!“ zavolá Lenka a všichni mě nadšeně vítaj. Až moc nadšeně, alkohol tu musí týct proudem delší dobu.

Zapadnu do pohodlnýho křesla u rozpálenýho krbu a příjmu od Kryštofa nabízenou fľašku vodky.

„Kde ses zdržel?“

„Prosím tě, marka se vrátila z třídních schůzek, tak vyšilovala.“

„Divíš se, když její chlapeček už nenosí domů jen vyznamenání?“ utahuje si ze mě. Ten pravej. Rodičům nakecával, že se sem jezdí se ségrou učit, aby měl klid, a oni mu to žerou, protože jeho známky tomu odpovídaj. Učit se ve skutečnosti nepotřebuje, jelikož na rozdíl ode mě celej den ve škole sedí našponovanej jak pravítko a hltá každý slovo, který učitelé pronesou. Ti ho díky tomu milujou a o mně si pak myslej, že Kryštofa kazím. Přitom je to spíš naopak. On mi dal mou první cigaretu a do bezvědomí jsem se poprvý ožral taky kvůli němu.

„Spíš se divím, že si na to vůbec našla čas,“ pokrčím rameny a přilhnu si z láhve.

Samý jedničky jsem měl naposled v sedmý třídě. Pak jsem si uvědomil, že z toho vlastně nic nemám, ani ten dobrej pocit jako dřív, a tak jsem se rozhodl vynaloženou energii investovat do jinejch aktivit. V té době jsem se taky začal víc bavit s Kryštofem a trávit čas s jeho partou bylo mnohem zábavnější než sedět doma a šprtat se na písemky. Dobré známky jsou člověku stejně k ničemu, zvlášť když ani neplánuje jít na vysokou, což je rozhodně můj případ. A to i navzdory tomu, že je to matčino zbožný přání už od doby, co jsem byl ještě v děloze. Anebo možná právě proto. Jakmile odmaturuju, vezmu svou milovanou motorku a odjedu někam hodně daleko. Třeba do Německa. Co tam, se teprve uvidí.

Na schodech do patra se objeví vysoká blondýnka. „Damiáne, konečně jsi dorazil!“

„Těšila ses na mě?“

„To si piš,“ ujistí mě a hned se nakvartýruje za mnou do křesla. „Chci ti nahoře předat svůj narozeninovej dárek,“ zašeptá mi do ucha dráždivě, až se mi z toho krev přelije z mozku do úplně jiný části těla. Nemůžu z hlavy dostat představu, jak z ní strhávám červenou vypasovanou svetrík a osvo- bozuju její krásný plný trojky. Mia je starší a zkušená, je to s ní pokaždý pořádná jízda.

To, co mi pošeptá vzápětí, mě rozdráždí natolik, že na víc nečekám a vytáhnu ji nahoru rovnou. Dokud ten tlak v kalhotách neuvolním, nebudu schopnej normálně uvažovat.

Dolů se vrátíme o třicet minut pozdějc.

„To muselo bejt slušný číslo, když vám zabralo takovou dobu,“ poznamená pobaveně Jakub, ale já v jeho hlase zaslechnu i trochu závisť. Je mi jasný, že by si to s Miou sám nejradši rozdal, kdyby mu byla ochotná dát.

Lukáš mi podá ručně ubalený brko. Na tohle jsem se těšil celej den. Hned s prvním potáhnutím bych přísahal, že cejtím, jak se váha na můj hrudi rozpouští.

„Kde je vůbec Viky?“

Když zazní jméno Kryštofovy ségry zpozorním, a dokonce přestanu na chvíli šlukovat svou oázu pro duši. Viktorie byla vždycky děsně zábavná holka, mám pro ni slabost odjakživa. Víím ale, že by mě Kryštof zabil, kdybych se jí jen dotkl. To mi však nebrání si to s ní aspoň představovat.

„Co já víím. Má nějaký koncert či co, dorazí matčiným autem.“

„Pořád ji ještě baví fidlat na housličky?“

„Violoncello, kokote,“ opravím ho nedůtklivě.

Měl bych brzdit. Jestli přijede Viky, budu chtít být při smyslech. Ne že bych plánoval porušit slib a něco si s ní začít, ale na rozdíl od těchhle pipek s Viky můžu víst normální inteligentní konverzaci.

„Už aby tu byla. Nechceš nám výjimečně udělit své požehnání, Kryštofe?“ zadoufá Lukáš.

Střelím po něm pohledem, a než mu stačím odseknout, že Viky by se s ním v žádném případě ani ve snu nezahazovala, předběhne mě Kryštof:

„Moje ségra je off limits, čuráci, to vám snad nemusím připomínat.“

„No jo, no jo,“ zahučí zklamaně, načež se obrátí na dívčí část naší společnosti: „Dámy, která z vás mi to vynahradí?“

Lenka, která má z těch čtyř nejmíň hrdosti, mu ochotně nabídne své tělo v jednom z horních pokojů.

Kryštof mi znovu předá jointa. Zabořím se hlouběji do křesla, abych si ho mohl líp vychutnat.

„Ty už máš dost, Damiánku?“ přejede mi Sabina rukou po stehně s všeríkajícím pohledem.

Sjedu ji očima od hnědejších vlasů až po umělé nehty. Pravdou je, že mi za tu námahu vstát nestojí. Těžko bych našel tuctovější holku, i ty kozy jí chyběj.

„Jo,“ vydechnu zároveň s oblakem kouře. Ohne ret a jde se lepit na někoho jinýho.

Tohle je stejně lepší než sex, pomyslím si a znovu slastně potáhnu. Pak si ale vzpomenu na Miu a musím se opravit. Lepší než sex s tuctovkou.

Natáhnu se pro flašku vodky na stole.

Rodiče by si ze mě představovali nejlíp chirurga, jenže já přitom nejsem schopnej udržet při životě ani rybičku. Jsem k ničemu. Naprostá troska, která nedokáže nic jinýho než chlastat a hulit s kámošema. Poslední roky mi přijde, jako by mě život kolem míjel. Jediný světlý okamžiky v mojí posraný existenci jsou tyhle, kdy ten pocit prázdnoty a osamělosti můžu utlumit. Aspoň zdánlivě.

Znovu si přihnu z vodky. Má vůbec cenu žít? K čemu tady jsem? Abych se hnál za kariérou jako naši? Vracel se unavený z práce a večery trávil koukáním na přihlouplý seriály? Nechci takovej život. Ale co tedy sakra chci, netuším.

Před očima se mi vybaví krásná souměrná tvář Viky. Tu bych bral, to je pravda. Nějak se však nemůžu rozhodnout, jestli by mi stála za dlouhý přesvědčování Kryštofa, že jsem pro ni dostatečně dobrej. Popravdě asi ne. Bůhví, jestli bych u ní uspěl, i kdybych to měl povolený.

Chtěla bych vidět, která ženská by si vzala takového ztroskotance. Matka má nejspíš pravdu. Srát na školu, ignorovat rodiče a ožírat se jsou moje jediný talenty. Plus vykrkat abecedu pozpátku. S tím neudělám terno na medině ani u Viky.

Čirá blahodárná tekutina, můj jedinej smysle života...

Chatou se rozehraje otravný vyzvánění. Kdyby v dnešní době neměli všichni stejný, nemusel by se teď každěj splašeně rozhlížet po svým mobilu.

Vezmu ze stolu Kryštofův iPhone. Z displeje svítí jméno tý, na kterou jsem zrovna myslel. Jelikož ho nikde nevidím, přijmu hovor místo něj.

„No zdar, kde se flákáš?“

„Damiáne?“ pozná mě podle hlasu. „Kde je Kryštof? Slíbil, že pro mě přijede.“

„Prej ti máti půjčí auto.“

„Potom, co jí ten blbec promáčkl blatník? Asi těžko,“ slyším, jak se ušklíbne. „Řekni mu, ať hejbne kostrou, je děsná zima.“

„To asi nepůjde,“ zklamou ji. „Nejspíš už je někde na šrot, vždyť ho znáš. Budeš se muset spokojit se mnou, krásko.“

„Fajn. Ale pohni, prosím tě. Než ze mě bude rampouch.“

Zavěším s širokým úsměvem a vyskočím na nohy. V ten moment se mi celý svět zhoupne před očima, takže se málem svalím zpátky do křesla. Mia si toho všimne.

„Ty chceš v tomhle stavu někam jet? Jsi blázen?“

„Jenom jsem rychle vstal, jsem naprosto v pohodě. Starej se radši o sebe.“

Zaslechnu ji mumlat něco jako „abychom se z Viktoriky všichni neposrali“, ale je mi to jedno. Ví moc dobře jako já, že se Viky nikdy nevyrovná.

Nějakou dobu mi trvá trefit se klíčkem do zapalování. Slabej hlásek v mojí hlavě na mě ječí, že bych se na to měl přece jen vysrat a zavolat Viky, ať přijede taxíkem. Dokonce myslím, že ho poslechnu. Pak si však uvědomím, že lepší příležitost, jak s ní strávit nějaký čas o samotě, nenajdu. Navíc jsem jí to slíbil. A tak nastartuju motor.

Noc je poměrně jasná. Na cestu je krásně vidět i přes drobný sněžení.

Mia měla zbytečný kecý, jsem naprosto v pohodě. Vždyť jsem toho ani tolik nevypil...

V uších mi duní bušení vlastního srdce a v puse mám úplný sucho. Dal bych si nějaký jídlo... Možná bysme se mohli s Viky stavět někde na burger.

Přidám trochu na plynu, přijde mi, že se táhnu jak šnek. Jedu snad už celou věčnost a světla vynořujícího se města pořád nikde. Všude jen bílý stromy a tma. Kdybych tuhle cestu neznal jak své boty, možná bych si i myslel, že jsem zabloudil.

V rádiu začne hrát jedna z nejoblíbenějších písniček mojí mámy *Never My Love*. Vzpomenu si díky tomu na skladbu, se kterou Viky vystupovala před dvěma tejdny na našem maturitáku. Naši ji poslouchali málem se slzama v očích. Vždycky mě fascinovalo, jak někoho s takovým zájmem o vážnou hudbu může zároveň bavit hulit se zoufalcema, jako jsme my. Nejspíš právě tohle se mi na ní líbí ze všeho nejvíc.

Několik metrů přede mnou se objeví známá zatáčka. Konečně, to znamená, že za chvíli jsem ve městě.

A pak se to stane.

V jeden moment je pořád daleko a v ten další nebezpečně blízko. Vší silou dupnu na brzdy. Z jejich kvílení mi naskočí husí kůže.

Okolní ticho prořízne příšernej zvuk skřípajícího plechu.

Hned nato se všechno zahalí do tmy.

Otevřu oči. V nose mě zaštípe smrad spáleniny, prachu a kouře. Přes všudypřítomnou bolest necítím tělo. Dusím se vlastní krví. Nejsem schopnej se pohnout. Můžu jen sledovat, jak se z hustejch mračen, částečně zakrývajících stříbřitej půlměsíc, snášej na zem lehkýma tančivýma pohybama sněhový vločky.

Nezavírej oči. Hlavně nezavírej oči...

Z rádia stále slabě vyhrává *Never My Love*. Je tohle poslední písnička, co kdy uslyším? Hudbě sedmdesátek jsem nikdy příliš neholdoval.

Podvědomě vyčkávám, jestli v dále nezaznamenám houkání sirény. Jediněj zvuk, kterej se však ozve, je můj mobil, co se mi rozezvoní v kapse. Víky se mě dnes večer už nedočká, uvědomím si. Ta myšlenka mě vyděsí.

Pokud se mi podaří ten telefon zvednout... Melodie neúnavně vyzvání, ale já sotva zvládnou zahejbat malíčkem.

Ticho.

Bolest pomalu odeznívá. Nebo možná dosahuje takovýho vrcholu, že ji nejsem schopnej vnímat. Je mi jasný, že to rozhodně není dobrý znamení.

Nezavírej oči. Hlavně nezavírej oči...

Podaří se mi pootočit hlavu mírně doprava. Nemá cenu vyhlížet záchran-ku, není tu nikdo, kdo by ji zavolal. Zaplaví mě nekonečnej pocit zoufalství a osamělosti.

Nechám spadnout ztěžklý víčka. V tu chvíli před sebou spatřím bílou mlhu líně se převalující jako závoj ve větru. Cítím z ní nekonečnou lásku. Klid. Mír. Chci tam jít. Pryč od všeho toho hnusu, prázdnoty a bolesti.

Bojuj, sakra!

Ten hlas uslyším tak jasně a zřetelně, jako by někdo stál přímo vedle mě. Trhnu sebou a znovu prudce otevřu oči. Zalapám po dechu. Moje zpomalující srdce se opět zběsile rozbuší.

Mezi stromy zahlídnu pohyb. Nepředstavuju si to? Ne, skutečně tam je. Žena v dlouhejch bílejch šatech a s černýma vlasama do pasu. S úsměvem na bledý krásný tváři kráčí pomalu směrem ke mně, a já tak nějak vím, že si jde pro mě. Najednou už nemám strach.

Nevšímnu si, kdy nastoupila do auta, najednou je u mě. Když promluví, její hlas je jemnej a konejšivej. „Už bude dobře...“

A já jí věřím.

Položí mi ruku na čelo. V ten moment je všechna bolest pryč. Uvolněně zavřu oči a s vnitřním klidem, kterej prostoupí celý moje tělo, se propadám do té hustý bílý mlhy.

Kapitola 1

Nina

Vysíleně položím hlavu na lavici a dovolím si zavřít na pár vteřin oči. Když do mě Karin, moje nejlepší kamarádka a spolusedící v jednom, strčí loktem, uvědomím si, že uběhlo pět minut.

„Vypadáš nějak přejeté,“ utrousí pobaveně.

Cítím se tak. Protáhnu si záda a donutím se koncentrovat. Biologie, chemie, fyzika. To jsou předměty, na které jsem se zařekla, že se musím za každou cenu soustředit, jestliže se už nezvládám učit na všechny. Zaposlouchám se tedy do učitelčina výkladu o Mendelových zákonech dědičnosti, poznamenám si do sešitu dvě věty, ale po chvíli se přistihnu, že jen tupě zírám z okna, za nímž obloha začíná pomalu tmavnout a pouliční osvětlení oranžově poblíkávat. Chození do školy a odcházení z ní za tmy patří mezi věci, co na zimě naprosto nesnáším. Celý den se pak zdá naprosto zabitý. Potlačím zívnutí.

Naštěstí mě brzo vysvobodí zvonek. Jako zázrakem mám hned o trošičku víc energie.

„V kolik dáme dneska sraz před barem?“ zajímá se Karin, když vyjdeme ze školy.

„Já nikam nejdu.“

„Je to Stelina oslava, přijdou úplně všichni!“

„Jsem si jistá, že mou nepřítomnost přežije, vždyť jsme se nikdy ani pořádně nebavily.“

„Ne, kdepak,“ zakroučí odmítavě hlavou. „To se zase ozývá ta tvoje asociální povaha. Musíš občas mezi lidi, Nino. Co budeš dělat doma?“

„Učit se.“

„Šprtáš se furt, potřebuješ taky někdy oddych!“

Ani zdaleka. Učím se tehdy, když mám na to čas a kapacitu, a obojí mi často zoufale chybí.

„Stav se aspoň na chvilku, co ti to udělá? Nechce se mi tam samotný,“ přemlouvá mě.

„Nemůžu, jdu teď za ségrou, pak ještě do nemocnice a doma toho mám taky hodně.“

„Stejně nechápu, proč pořád chodíš dobrovolničit, myslela jsem, že tě to touhle dobou už dávno přestane bavit. Vůbec na sebe kvůli tomu nemáme čas!“

Unaveně si povzdychnu, na tuhle debatu nemám náladu. „Vynahradím ti to jindy, slibuju.“

Nic na to neřekne, jen se pořád tváří mrzutě. Možná že mi nevěří a upřímně řečeno, nejsem si jistá, jestli tomu věřím já sama. Rozloučíme se poněkud úsečně, ale nelámu si s tím hlavu. Znáám Karin a vím, že do zítra zase na všechno zapomene. Na rozdíl ode mě umí být společenská a s každým je hned kamarádka. Ani si nevzpomene, že tam nejsem. Jako pokaždé.

K Markétě je to od školy kousek. Nečekám zbytečně na autobus, za deset minut tam pohodlně dojdu pěšky. Než zmáčknu jeden ze dvaceti zvonků v panelákovém vchodě, u kterého Markéta stále nevyměnila jména, musím se zhluboka nadechnout.

Do sedmého patra vyjdu po schodech, usoudím, že trocha pohybu mi prospěje. Dveře od babiččina bytu jsou pootevřené, ale místo laskavé tváře s vráskami na mě vykoukne malá holčička v punčocháčích.

„Mami, je to teta Nina!“ zavolá radostně.

Markéta s rukama od těsta se objeví vzápětí. „Čau, ségra, pojď dál.“

V maličké předsíňce se vyzuju, neteři strčím veganské gumové medvídky, klasické jíst odmítá od doby, kdy jsem jí řekla, že se vyrábí z vyvařených kostí a kůží prasátek, a ta se okamžitě rozběhne hledat svou oblíbenou misku s Mickey Mousem.

„Jestli chceš kávu nebo čaj, udělej si, prosím tě,“ ukáže mi výmluvně zapařené ruce. „Slíbila jsem dneska Kristýnce vánoční perníčky.“

Následuju Markétu do kuchyně, kde dám vařit vodu, zatímco ona se vrátí k rozdělanému těstu.

„Co ve škole? Všechno dobrý?“

„Docela jo, v dějáku začínáme probírat osvícenský absolutismus, tohle téma mě ale zrovna moc nebere, a ostatní předměty taky nuda, nuda a ještě jednou nuda.“ Otevřu jednu ze skříněk, kuchyň je jediná místnost v bytě, kterou Markéta nestihla zrenovovat, a při pohledu na baculatý květinový hrneček, do něhož mi babička dělávala čaj, se opět musím nadechnout, načež raději sáhnu po ségrině *Nejlepší máma na světě* hrnku. Markéta si mého zaváhání všimne, ale nijak ho nekomentuje.

„Uzavírání známek bude za chvíli, vid? Pořád máš dobrej průměr? Byla by škoda, kdybys musela dělat na medinu přijímačky, když sis doteď vedla tak hezky. Chceš pořád na medinu, ne?“

Trhnu rameny a zaliju sáček ovocného čaje. „Nevím, kam jinam bych šla, takže asi jo.“ Ještě jsem jí neřekla, že medicína bez přijímaček se pro mě dávno nekoná, jelikož si už dávno nezvládám držet samé jedničky. Neřekla jsem to nikomu.

Prísypu jí do mísy trochu mouky, protože se jí těsto pořád lepí, a sednu si s čajem ke stolu u okna. „Na mámu se nezeptáš?“ nadhodím kousavě. Není to ode mě hezký, ale tohle předstírání, že je všechno v pohodě, mě děsně dráždí.

Markéta pevně semkne rty, načež se nuceně usměje. „Jak se má máma?“

„Blbě. Včera měla zase jednu ze svých epizodek. Nejdřív někomu volala a nadávala mu do kreténů, potom třískla s poslední sklenicí, takže odted bude muset chlastat rovnou z flašky, a pořezala si o střepey ruku, tudíž jsem ji v jedenáct večer vezla na pohotovost, aby jí to zašili. Kuchyň od krve a vodky jsem pak uklízela až do dvou a ráno se mi krásně vstávalo.“

„Je mi líto, že jsi tam s ní zůstala sama... Kdybys chtěla, kdykoliv tu můžеш přespát, vždyť to víš.“

Neodpovím. Nechce se mi tu překážet na gauči, nehledě na to, že nemůžu jen tak odejít, když vím, že bych mámu klidně druhý den mohla najít udušenou ve vlastních zvracích. Nevím, jestli jsem víc naštvaná na tátu nebo na Markétu, za to, že mě s ní nechali bez mrknutí oka samotnou. Vzápětí se ale musím opravit. Vlastně v tom mám naprosto jasno. Byla to totiž ségra, se kterou jsme se zamykaly v koupelně, když byla máma opilá a agresivní. Tatík si před lety zabalil svých pět švestek a už se nikdy neohlídl ani nezavolal. Na účtě mi od něj akorát každý měsíc přistane několik tisícovek. Vykoupení.

Potlačím zklamání. Jak jsem si taky myslela, že zareaguje? Pořád naivně doufám, že mi třeba pomůže, jenomže ségra to s matkou vzdala už dávno. Raději změním téma: „Kde je vlastně Petr?“

Tentokrát je to Markéta, kdo se odmlčí. Chvíli to vypadá, že se soustředí na odstraňování zbytků těsta ze snubního prstýnku, který si zapomněla sundat, ale když to trvá už příliš dlouho, dojde mi, že neodpovídá schválně. „Dáváme si takovou menší pauzu,“ řekne nakonec.

Jsem z toho zmatená. Když jsem tady byla minulý týden, vypadalo mezi nimi vše v naprostém pořádku. „Co přesně znamená pauza v manželství?“

„Zjistila jsem, že mě podvádí.“

Nějakou dobu mi trvá, než ta slova vstřebám a plně si uvědomím jejich význam. Pak se mi vzteky na toho parchanta zatmí před očima. „Děláš si srandu? Co budeš dělat?“

Pokrčí rameny. „Nevím.“

„Ty nevíš?“

„A co myslíš, že mám dělat, Nino?“ otočí se na mě zoufale. „Sbalit mu kufry? Požádat o rozvod?“

„Tím bych začala.“

„Vidíš to moc jednoduše. Seš ještě mladá. Kdyby se tohle stalo tobě, rozejdeš se s ním, já do toho musím tahat právníky. Nemluvě o tom, jaký dopad by to mělo na Kristýnku.“

„To chceš raději předstírat, že je všechno v pohodě? Co ti řekl, když jsi na to přišla?“

„Omlouval se, sliboval hory doly, že se to už víckrát nestane, a podobně...“

„A ty mu věříš?“ málem nepotlačím úšklebek.

„Možná že bych mu i věřila, kdyby se to stalo poprvý.“

Nestihnu ani nevěřicně vyvalit oči, protože v ten moment nás vyruší Kristýnka, která přiběhne s prázdnou miskou a vyšplhá se mi na klín, aby si své oblíbené (jediné) tetě mohla postěžovat na Samuela ze školky, co ji údajně neustále otravuje a nechce s tím přestat.

„Všichni kluci jsou neřádi, z toho si nic nedělej,“ konejším ji.

„Tatínek neřád není a taky je to kluk,“ argumentuje ta nevinná duše.

Tatínek je něco mnohem horšího. A já o tom neměla ani tušení. Nahlas ale raději nic neříkám. Nechám ji plout na obláčku, odkud se její rodiče zdají být dokonalí. Na to, aby odhalila pravdu, má času dost.

„Kristy, běž dokoukat tu pohádku, za minutku jsme u tebe,“ snaží se nám Markéta zajistit ještě chvílku soukromí.

Neteři se nechce, je příliš nadšená z příchozí návštěvy, ale když ji ségra uplatí hruškou, ochotně se rozběhne zpátky do obýváku.

„Kdy se to stalo?“ vrátím se k původní konverzaci.

„Loni... Jela jsem ho překvapit na firemní večírek, tchýně na poslední chvíli slíbila pohlídat malou. A řekněme... že si za mě rychle našel náhradu.“

„To je strašný.“

Markéta neodpoví. Kdo ji nezná, řekl by, že vypadá příliš lhostejně na to, že se jí rozpadá manželství, ale já vím, že to všechno potlačuje uvnitř. Má na sobě stejnou hrdinskou masku, kterou nosila, když nás táta opustil.

Snažila se kvůli mně vypadat silně, ale v noci jsem ji slýchávala tajně brečet do polštáře.

Je mi jí líto, jenže nevím, jak jí pomoci. Stále si pamatuju den, kdy se vrátila z jejich prvního rande. Šťastná, neustále se uculující od ucha k uchu a přilepená k mobilu.

Jestliže jsem se celý den cítila pod psa, od Markéty odcházím vyloženě v depresivní náladě. Kromě Karininych rodičů byli tihle dva poslední pár, díky němuž jsem věřila, že to někomu přece jen může vyjít. Ale teď je to jasný. Láska je jen dočasný pomíjivý stav, který se neobejde bez tvrdého a bolestivého přistání do reality. Sama jsem si to vyzkoušela a znova to podstupovat nehodlám. Proč taky, když za to stejně žádný chlap nestojí. Dřív nebo později nakonec všichni odejdou a zanechají po sobě pouze větší nebo menší díry v srdci. Já už tam mám dvě a rozhodně si nehodlám nechat z tak životně důležitého orgánu udělat cedník.

Kapitola 2

Damián

Na tváři ucítím chlad. Pokusím se otevřít oči, ale světlo, který mě obklopuje, mi vypaluje zorničky. Mrkáním zaháním řezavou bolest, a když si konečně přivyknou, uvědomím si, že ležím na zemi v prázdný bílý místnosti.

Rozhýbu ztuhlý končetiny a převalím se na záda. Všechny čtyři stěny, včetně podlahy a stropu, vypadají stejně. Bez oken, bez dveří. Snažím se rozpomenout, jak jsem se sem dostal, jenže v hlavě mám úplně vymeteno. Musím mít pořádnou kocovinu.

Ztěžka se vyhrabu na nohy, než to tu ale stihnu víc prozkoumat, ozve se za mnou ironickéj, dobře známěj hlas:

„To se ti teda povedlo.“

Prudce se otočím.

„Co tady děláš?“

Tu tvář bych poznal kdykoliv, přestože jsem ji neviděl přes deset let. Naposledy na pohřbu v otevřený rakvi. Nemám ponětí, jak je to možné, ale je to on. Dědeček.

„Nebyla by lepší otázka, co tady děláš ty?“ Probodává mě svým typickým vážným pohledem se zvednutým obočím a prsty bubnuje do velké tlusté černé knihy, kterou svírá v náruči. Ten výraz jsem nesnášel už jako děcko, jelikož znamenal, že jsem něco provedl.

Chce se mi vykřiknout: *jak to mám kurva vědět*, ale pak se mi vrátí mihotavý útržky. Silnice lemovaná zasněženými stromy, náraz, sypané sklo, bolest, žena v bílém... Musela mi zavolat záchranku. Tohle však ani zdaleka nevypadá jako nemocnice.

Ruka mi vystřelí k čelu, kde tuším tržnou ránu, nic ale nenahmatám. Co to má sakra znamenat?

„Jsi mrtvý, Damiáne,“ sdělí mi děda s takovým klidem, jako by mi oznamoval výsledky hokejového zápasu.

Zírám na něj a nějakou dobu mi obsah těch slov vůbec nedochází. Čekám, až mi řekne, že si jen dělá srandu, ale děda zůstává vážnej. V panice ohmatám svoje tělo, jako bych se potřeboval ujistit, že tam je. Cítím se pořád stejně, dokonce mi splašeně buší srdce. To přece nedává nejmenší smysl!

Pak se úlevně rozesměju v náhlém pochopení. „Tohle je sen! Ty jo, ale zatraceně živej! Co to ten debil koupil za matroš?“ Už se mi stalo několikrát, že jsem měl po trávě šílený sny, ovšem tenhle všechny překoná. Plácnu se do tváří ve snaze se probudit. Děda na mě kouká téměř soucitně.

„Oba dobře víme, že tomu skutečně nevěříš.“

„Laskavě mi neříkej, čemu věřím, nebo ne!“ vyjedu na něj a vrhnu se k nejbližší zdi, abych co nejrychleji našel jakýkoliv východ a mohl z týhle noční můry pryč. Zoufale přejíždím rukama po studeným hladkým mramoru. Nějak se odsud přece musí dát dostat!

„Do prdele, do prdele,“ mumlám dokola skoro hystericky, když pořád nic nenacházím.

Zastaví mě pevně stisk kolem mého zápěstí. „Přestaň na chvíli a mluv se mnou.“

Kouknu se mu do očí. Děsí mě, jak reálně mi připadá. Vysmeknu se mu a o krok od něj ustoupím. „Seš halucinace? Je to tak, že jo? Vyhulil jsem už tolik trávy, že mi z toho přeskočilo.“

„Nejsem halucinace a seber se už zatraceně.“

Neposlouchám ho. Ze všech sil se snažím najít logický vysvětlení. „*Delirium tremens*,“ naskočí mi náhle a já se tý myšlenky chytnu jak záchranýho lana. Tím mě strašil táta, když se mi snažil namluvit, že začínám být na chlastu závislej. Nikdy jsem ho nebral vážně. Pil jsem sice často a dost, ale ne víc než ostatní kámoši. Halucinace, porucha paměti, dezorientace v čase a prostoru, to by konečně dávalo trochu smysl, protože není možný, že jsem... abych byl... Jo, po tý nehodě jsem musel bejt hospitalizovanej a teď zažívám abstinenci příznaky. Děje se to jenom v mé hlavě, nic víc.

Děda znaveně vydechne. „Tím, že budeš pravdu popírat, nebude o nic míň skutečná.“

Nenechám se rozhodit. Tenhle stav pomine a všechno bude zase v pohodě. „Tak mi řekni, kde podle tebe jsem, očividně víš úplně všechno. V nebi?“ vybidnu ho ironicky a pochybovačně se rozhlídnu po prostý místnosti.

„Žádný ráj tě opravdu nečeká, kamaráde, to mi můžeš věřit.“

„Tak co mě teda čeká?“

„Doufejme, že nový život. Ber toto místo jako takový meziprostor. O tom, co s tebou bude dál však rozhodne tribunál. Nemám čas ti cokoli vysvětlovat, tvoje vyšilování nás zdrželo. Už na tebe čekají,“ postrčí mě k bílejm dveřím, který se tu vzaly bůhví odkud.

„Kdože?“

„Pamatuj si, hlavně drž jazyk za zuby! Tvoje blbě poznámky jsou to poslední, co teď potřebujeme.“ Nadhodí si těžkou knihu v náručí, otevře dveře a mně nezbyvá nic jinýho než projít.

Vedlejší místnost se tý předchozí ani trochu nepodobá. Stěny sice i tady připomínaj bílej mramor, ale tenhle má zlatý žilkování. Nad sebou spatřím

klenutej strop, skrz ktorej sem proniká ostrý světlo neznámýho původu přízračně se odrážející na podlaze z měsíčního kamene.

S tím tribunálem to zřejmě myslel vážně, přímo naproti nám totiž sedí na kamennejch křeslech tři postavy. Tohle je tak absurdní!

Děda mě dostrká až k nim, sám se postaví po mém boku a dlobne mě do žeber, abych se narovnal.

„Jméno?“ promluví muž s bílejma vlasama a vousama.

„Damián Richter, druhý pozemský život,“ odpoví za mě děda, protože já mám plno práce rozhlížením se okolo sebe a zvažováním únikovejch cest. Jsou tu jen jedny další dveře, takže ne že bych měl zrovna na výběr.

„Knihu života,“ požádá stařík a děda přistoupí, aby mu předal černou bichli.

Pokud se to opravdu děje pouze v mojí hlavě, měl bych přece snadno přijít na to, jak odsud ven. Že se mi tady zjevil dědeček mě vlastně nepřekvapuje. Ze všech lidí jsem měl právě k němu vždycky nejbliž. Byl mi lepším rodičem než máma s tátou a jeho ztrátu jsem nesl dost těžce. Kdo je ale trojice přede mnou, nemám nejmenší tušení. Nikdy jsem je neviděl. Zrzavej kudrnatěj chlápek nalevo od staříka mě propichuje podmračeným pohledem a žena na druhý straně... Hned co na ní spočinu očima, potvrdí se mi, že definitivně musí být jen výplodem mojí fantazie, protože hezcí holku jsem snad nepotkal. Vypadá skoro jako Daenerys Targaryen.

„Tak co, Aestasi?“ promluví zrzek, když ze mě konečně odtrhne zrak.

„Vidím život plný špatných rozhodnutí, Caele. Rvačky, záchytka, alkohol, drogy...“

„Vždyť to byla jen trocha trávy,“ zaprotestuju. V jeho podání to zní, jako bych snad byl nějakej narkoman.

Aestas ke mně zvedne elektrizující šedý oči. Periferně zahlédnu, jak si dědeček schovává obličej do dlaně. Tohle dělával pokaždý, když jsem něco podělal.

„Určitě jsi netušil, jak chybné rozhodnutí jsi učinil v momentě, kdy ses rozhodl strávit večer s kamarády, mám pravdu?“

To mě teď vážně bude poučovat a moralizovat moje vlastní podvědomí? Podívám se na dědu a ten jen téměř neznatelně zavrtí hlavou, což si přeložím, jako že mám radši držet hubu. „Ovšem svůj osud jsi zpečetil ve chvíli, kdy jsi dnes v noci nasedl do auta. Kdykoliv ses ocitl na rozcestí, vydal ses špatnou cestou, a to i přes důkladné vedení tvého strážce.“

Nevím, o jakým strážci to mluví, ale že byla hloupost jet pro Viky, přestože jsem měl už popito, vím i bez něj. Štípnu se silně do stehna, nic se ale nestane. Co mám do háje udělat, abych se konečně probral?

„Nikdy ses nepoučil ze svých chyb a nevyřešil jsi jediný karmický uzel, ba naopak, jen sis vytvořil další. Co s tebou, chlapče?“

„Navrhuji morsatrum,“ promluví kudrnáč.

Co tohle zas do háje znamená? Snažím se rozpomenout, jestli to slovo neznám z nějaký videohry nebo filmu, ale napadá mě kulový.

„Drahý Caele, kdybychom měli poslat do morsatru každého, koho navrhneš, nebylo by v něm za chvíli místo,“ opáčí ta žena.

„Morsatrum je nekonečný prostor.“

„Mluvila jsem obrazně.“

Aestas jejich dohadování zarazí jediným pohybem ruky. „Víš, že si vždy vážím tvého názoru, Amare, bohužel však nevidím jiné řešení. Nemůžeme ho nechat se znovu narodit. Poslední, co teď kolektivní karma potřebuje, je další bezohledný člověk.“

Tohle už nepůsobí jako delirium. Možná jsem v bezvědomí a moje mysl vymyslela tenhle rádoby soudní proces, aby mě mučila. Neměl jsem nikam jezdit. Měl jsem počkat na tátu, až se vrátí z práce, dát si s rodičema nudnou večeři, zavřít se k sobě do pokoje a zahrát si na PlayStationu. Máma nechtěla, abych jí poškrábal auto, a já ho místo toho rozmlátil o strom. A to se ještě stala ta lepší varianta. Mohl jsem to napálit do někoho dalšího. Mohl jsem jinýho člověka připravit o život.

Na malej okamžik si zkusím připustit, že jsem tu nehodu třeba přece jen nepřežil a tohle se skutečně děje. Úzkostně se mi sevře žaludek a já tu myšlenku zase rychle zaženu.

„Ehm, promiňte,“ vloží se do jejich debaty opatrně děda. „Myslel jsem... Jelikož má Damián v pozemském životě nějaké nedořešené záležitosti, doufal jsem, že by mu mohla být udělena výjimka. Kdybyste ho nechali se vrátit a nehodu přežít, jsem si jistý, že by se tentokrát poučil.“

Konečně se začínáme někam dostávat. Ano, poučil jsem se. Už žádný řízení pod vlivem, už radši žádné chlast vůbec. Přestanu dělat sračky a budu lepším synem. Mohl by mě teď můj mozek konečně z tohoto hororu pustit?

Aestas si povzdychne a znovu otevře knihu. „Vím, že jste s Damiánem prožil oba jeho pozemské životy v blízkém rodinném svazku, takže si přirozeně děláte starosti, co se s ním stane... ke všemu byl i vašim svěřencem... ale jestliže jej pošleme zpátky do jeho těla a necháme ho nehodu přežít, nebude si nic z tohoto pamatovat. Ocitnutí se na hranici se smrtí, by jej možná na nějaký čas poznamenalo, avšak nakonec by se opět vrátil ke starým zvykům. Vidím to tu jasně, od správné cesty je velký, *velký* kus daleko. S největší pravděpodobností by se pohyboval stejným směrem jako doposud a zemřel znovu ve třiceti letech na otravu alkoholem jako nezaměstnaný automechanik, bydlící u rodičů.“

Mám toho akorát dost. Už to nehodlám poslouchat ani o minutu dýl.

„Co kdybysme tuhle šaškárnu ukončili, hm?“

Děda se mě snaží nenápadně krotit, ale ignoruju ho.

„Musím to říct nahlas? Fajn, jsem hovado! Ohrozil jsem nejen sebe, ale mohl jsem na té pitomý silnici zabít nevinný lidi. Jsem bezohlednej, nezodpovědněj, egoistickěj budižkničemu a tenhle guilt trip mě přestává bavit!“

„Damiáne,“ sykne na mě děda varovně, zatímco ostatní na mě překvapeně zírají, jenže jsem jak rozjetej vlak.

„Co ještě kurva? Mám předstírat, že nevím, že tihle šašci včetně tebe jsou jen nějakým zvráceným promítnutím mých výčitek svědomí? Odcházím! Že jsem to poslal, vím i bez vás, nepotřebuju, abyste mi v tom máchali hubu.“

Nečekám, až se vzpamatujou, rovnou zamírím pryč. Nestačím ale udělat ani dva kroky a ozve se zvuk podobnej lusknutí.

V tu chvíli mě pohltní tma.

Kapitola 3

Nina

Než se dostanu z nemocnice, je po šesté. Abych ušetřila čas, opakuju si v autobuse slovíčka z angličtiny na zítřejší test. Doma už to určitě nestihnu, musím hodit pračku, protože nemám skoro v čem chodit, nachystat si jídlo do školy, pustit myčku a taky bych se měla zastavit v obchodě, došla nám rýže i olej.

Vystoupím tedy o zastávku dřív a o půl hodiny později se vláčím domů se dvěma plnými taškami, jelikož během procházení mezi uličkami regálů si klasicky vzpomenu, že potřebujeme ještě spoustu dalších věcí.

Když odemykám, ozve se moje známá bolest hlavy. Chození domů je pro mě už spoustu let stresující záležitost. Nikdy nevím, co tam najdu, ani jak bude probíhat můj večer. Jestli bude klid a já budu mít čas na všechny povinnosti, nebo jestli budou mít sousedi divadlo, za které se budu muset omlouvat, až to na mě zase někdo rádoby starostlivě vytáhne při vybírání schránek.

V předsíni je tma, pouze z obýváku vychází tlumené světlo z televize. Projdu tamtudy do kuchyně, abych nenápadně zkontrolovala, co máma dělá. Sedí na gauči zakrytá plетенou dekou a sleduje jakousi reality show.

Na pozdrav je mi odpovědí neurčité zabručení. Přijde mi to zvláštní, ale třeba má jen blbou náladu. Když jsem dnes odcházela do školy, prosila jsem ji, aby dnes nepila, a máma mi to slíbila. Nesmím ji pořád jenom podezírat, jestliže jí nebudu věřit já, jak má věřit sama sobě ona.

„Něco zajímavého v práci?“ zavolám na ni, zatímco vybaluju nákup. Opět jen cosi zabručí.

Nechám ji tedy být, postavím vodu na těstoviny, abych si udělala na zítra oběd do krabičky a jdu roztrždit špinavé prádlo. Objevím mezi ním i svetr, který jsem si chtěla vzít tento týden na sebe, a tak se rozhodnu vyprat nejdřív ten. Hledám, co bych k němu přihodila, nechci zapínat poloprázdnou pračku, a vzpomenu si na máminu deku.

Z šuplíku jí přinesu jinou. „Mohla by sis vzít tuhle? Peru tmavý vlněný věcí.“

Máma si přitáhne lem deky blíž k tělu. „Není špinavá.“

„Už je to dlouho, co jsem ji prala naposledy, a potřebovala bych zaplnit pračku.“

Chci si ji vzít, jenže máma za ni zatáhne, jako by se o ni se mnou chtěla poprat. Nejdřív nechápu, o co jí jde, ale zároveň s tím pohybem zaslechnu zvuk podobný šplouchnutí.

Okamžitě mě zaplaví vztek. Škubnutím z ní deku strhnu. Mezi koleny svírá poloprázdnou láhev laciného rumu.

„Tak přece jenom jsi zase nalitá.“

Nechám deku dekou. Začnu lítat po bytě jak smyslů zbavená a otevírat všechny skříňky a zásuvky. Její skříň už dávno znám. „Tohle jsi dělala po práci?! Máš čas kupovat si chlast, ale nemůžeš vzít ani blbý pečivo, abych měla co jíst?!“

Vletím do ložnice a prohrabu jí skříň. „Šuplík s prádlem, jak vynalézavé!“ Popadnu nalezenou láhev a zamírím s ní rovnou do kuchyně. Matka se vyhrabe ze sedačky, aby mě následovala.

„Je moje věc, za co utrácím svoje peníze!“

„Tak sleduj, co udělám s těma tvýma peněžma, pokud si tohle ještě někdy přitáhneš domů!“ křičím na ni a liju obsah flašky do dřezu.

Snaží se mi zabránit, jenže vinou opilosti jsou její pohyby pomalejší a těžkopádnější. Nakonec do mě strčí tak, že padám přímo na rozpálený hrnec. Naštěstí ho na sebe nepřevrhnou, jen si opařím ruku.

Bolest utlumí vztek. A jakmile je pryč vztek, zůstane pouze lítost. Do očí se mi nahrnou slzy.

Máma sebere láhev, kterou jsem upustila do dřezu, aby zkontrolovala, kolik rumu v ní zbylo. Pak spustí příval obvyklých nadávek adresovaných na mou osobu. Takových, které nikdo nechce slyšet z úst vlastní mámy.

„Slíbi... Slíbilas, že toho necháš,“ dostanu přes stažené hrdlo, ale nemá cenu s emocemi, deroucími se na povrch, bojovat.

Máma ze sebe chrlí další a další nadávky.

Vyčerpaně se svezu na kolena a rozbřečím se.

Jsem k ničemu, jen tady překážím, nikdy ničeho nedosáhnu, ničím jí život, měla jít včas na potrat, měla by se líp...

Tisknu si opařenou dlaň ke studeným kachličkám a snažím se myslet na to, že tohle není ona. Že tohle není máma, kterou miluju, ale jakmile z ní to svinstvo vyprchá, zase jí bude.

Z odkapávače vezme hrnek s kočkami cvičícími jógu. Dala mi ho babička. Ví, co s ním chce udělat, jenže v sobě nedokážu najít dostatek energie, abych jí v tom zabránila.

„Mami! Mami, prosím, tenhle ne! Vezmi si jakýkoliv jiný!“

Nedbá na moje prosby, nedbá na moje vzlyky. Chce se mi jen pomstít za to, že jsem jí vytila tu zpropadenou láhev. Otevře okno a hrnek z něj vyhodí na ulici.

Spolu se vzdáleným zvukem rozbíjejícího se porcelánu se znovu, stejně jako pokaždé, roztříští i moje naděje, že se někdy něco zlepší.

Kapitola 4

Damián

Nekonečná tma.

Chlad.

Samota.

Ticho.

Bolest.

Nebýt tý nesnesitelný bolesti, myslel bych si, že už nejsem. Každou buňku mám v jednom ohni. Moje mysl je ale jasná. A já tak nemůžu dělat nic než se jen zaobírat svojí zpropadenejší myšlenkami. Každou chybou, každým špatným rozhodnutím. Dokola a dokola.

Dohání mě to k šílenství.

Netuším, jak dlouho to trvá. Den? Měsíc? Rok?

Mám dojem, že občas křičím tak, že mi to trhá vlastní bubínky.

Ve chvílích, kdy mám pocit, že už víc nevydržím, že se snad každou chvíli musím rozpadnout na prach, slyším v hlavě ženskéj smích. Nevzpomínám si, komu patří, ale konejší mě. Upínám se k němu. Chtěl bych ho poslouchat pořád.

Jenomže se pokaždý zas vytratí a zanechá po sobě znova jenom černou prázdnotu.

Kapitola 5

Nina

Když dnes zazvoní na konec vyučování, málem úlevou vydechnu nahlas. Jsem tak unavená, že bych si nejradši zalezla pod lavici a na několik hodin tam usnula, a to jsem stihla vypít už dvě kávy.

„Jsi v pohodě?“ všimne si Karin. „Vypadáš mrzutě. A tím myslím víc mrzutě, než je tvoje běžná norma.“

Zamumlám něco nesrozumitelného, sbalím si do své oblíbené plátěnky s nápisem *Make Every Day Earth Day* všechny věci a zamířím ke skříňkám.

„Co máma?“ nenechá se odbýt.

„Normálka.“

„Nino, víš, že přede mnou nemusíš nic předstírat.“

Má pravdu. Komu jinému bych se měla svěřit, když ne jí. Obleču si bundu a počkám, než se chodba u skříňek vylidní, aby nás nikdo jiný nesly-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Můj důvod žít .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.